

ДЖОАН ХАРИС ВЯРА И НАДЕЖДА ОТЛИТАТ НА ЮГ

Превод от английски: Магдалена Куцарова, 2013

chitanka.info

В „Истории оттук-оттам“ съм включила един разказ, озаглавен „Вяра и Надежда отиват на пазар“, история за две непокорни възрастни дами, живеещи в старчески дом. Много се привързах към тези жени, а ако съдя по писмата, които получих за тях, така е и с много от читателите ми. Оттогава няколко пъти се връщах към тях и може би пак ще го правя.

Колко мило от ваша страна, че си правите този труд. Не всеки би отделил от времето си да слуша две стари квачки, които нямат с какво друго да си запълват времето, освен с говорене. И все пак тук, в старческия дом „Медоубанк“, винаги се случва нещо, някаква домашна драма, някакъв всекидневен фарс. Честна дума, в някои дни домът „Медоубанк“ е съвсем като Уест Енд, както често казвам на сина си Том, когато се отбие в седмичното си тичане нанякъде другаде и донесе цветя от бензиностанцията (обикновено хризантеми, които траят дълго — толкова по-жалко) заедно с вълнуващи истории от света отвън.

Е, не, не съвсем — последното си го измислих. Разговорите с Том приличат малко на цветята му: благоразумни, лишени от въображение и кротки. Но той идва, Бог да го поживи, а това е повече, отколкото може да се каже за повечето от останалите с техния живот като сапунен сериал и длъжностите им на изпълнителни директори, и трогателното им убеждение, че на шейсет животът спира (или трябва да спре), и всичките им грижливо прикрити отблъскващи тревожни бръчки. Хоуп и аз си знаем.

Разбира се, познавате Хоуп. Мисля, че понеже е сляпа, тя оценява посещенията ви дори повече от мен: тук се мъчат да намират неща, с които да ни забавляват, но когато си бил професор в Кеймбридж, ходил си на театри, коктейли, майски балове и коледни концерти в „Кингс Колидж“, никога не се научаваш да цениш игрите на бинго във вторник вечер. От друга страна обаче, се научаваш да цениш малките удоволствия (малките удоволствия несъмнено са най-простите такива), защото, както казва един приятел на Хоуп, французин, даже Сизиф може да е бил щастлив (ако не знаете, Сизиф е онзи човечец, обречен от боговете вечно да търкаля камък нагоре по хълма). Аз не съм интелектуалка като Хоуп, но мисля, че разбирам

какво има предвид. Иска да каже, че с всичко се свиква — с течение на времето.

Разбира се, на място като нашето винаги има недоволни. Като Поляка Джон, чието име никой не може да произнесе и който никога не е казал една добра дума на никого от нас. Или мистър Браун, който, макар че е германец, има хубаво чувство за хумор, но винаги се потиска, когато дават военни филми по телевизията. Или мисис Суотън, на която всички завиждат, защото синът ѝ и семейството му я извеждат всяка седмица и защото има внуци, които я посещават, и миловидна снаха, която ѝ носи подаръци, но мисис Суотън постоянно се жалва и мърмори, защото е отегчена и децата не идват достатъчно често, и има проблем със стомаха, и храната е отвратителна, и никой не знае какво преживява тя.

Мисис Суотън е единственият човек (освен Лорейн, новата сестра), който е способен да извади Хоуп от равновесие. И все пак ние с Хоуп се справяме. И ние като Сара от „Малката принцеса“ (книга, която Хоуп е обичала като дете и която аз ѝ препрочетох миналия месец веднага след като свършихме „Лолита“) гледаме да не позволяваме на мисис Суотън от този свят да ни трови живота. Наслаждаваме се при всяка възможност. Стараем се да се държим като принцеси, дори да не сме.

Разбира се, има изключения. Като например тази седмица на 10 август — деня на ежегодното пътуване на обитателите на дома „Медоубанк“ до морето. Всяка година през август ние се натоварваме на тантурест оранжев автобус с одеяла, кошници за пикник, манерки чай с мляко и сестрите от „Медоубанк“ — весели или изтормозени според характера — и потегляме със, както Хоуп го нарича, „Старчок Експрес“ за Блэкпул.

Винаги съм харесвала Блэкпул. Знаете ли, някога, когато Том беше малък, ходехме там всяка година и си спомням как го гледах да си играе във водата на прилива, докато Питър спеше на топлия сив пясък и вълните с въздишка пълзяха напред-назад по камъчетата. В онези дни това беше нашето място, имахме си къща за гости, където ходехме редовно и всички ни познаваха, и мисис Ниймс ни правеше яйца с бекон за закуска, и всеки път ахкаше колко е пораснал Том. Имахме си и наша чайна, където ходехме редовно да пием горещ шоколад, след като сме плували в студеното море, и закусвалня —

„Веселата мерлуза“, — където винаги обядвахме. Може би затова до ден-днешен го обичам: дългия плаж, строените в редица магазини, кея, брега, където при прилив големите вълни заливат пътя. Хоуп го обича по подразбиране, човек би си помислил, че за нея Блэкпул ще бъде малко долнопробен след почивките на Ривиерата, но тя никога не е казвала нищо такова и според мен очаква пътуванията ни с нетърпение, със същия ентузиазъм и въодушевление като мен — поради което ни беше още по-трудно да го преглътнем, когато Лорейн ни каза, че тази година не можем да отидем.

Лорейн е най-новата медицинска сестра, отровно руса блондинка с очертани с молив устни, вмирисана на цигари „Силк Кът“ и на дъвка „Джуси Фрут“. Тя замести Кели, която беше глупава, но безобидна, и е голяма любимка на Морийн, управителката. Новата сестра също си има любимци и ние с Хоуп не сме сред тях, и когато Морийн я няма (а това се случва кажи-речи веднъж в седмицата), Лорейн събира в главното фоайе живеещите в дома, за да пие с тях чай, да яде бисквити за облекчаване на храносмилането и да разбунва духовете. Мисис Суотън, голяма нейна почитателка, казва, че Лорейн е единственият наистина разумен човек в дома „Медоубанк“, но ние с Хоуп сме забелязали, че разговорите им се въртят основно около неблагоприятния син на мисис Суотън и наследството, което той ще получи след смъртта ѝ. Твърде голямо, доколкото разбирам — и вследствие на това само след два-три месеца работа тук Лорейн вече е успяла да убеди мисис Суотън, че роднините ѝ не я поглеждат.

— Преследвачка на старци в линейки — казва с отвращение Хоуп.

От време на време на места като нашето се появяват такива — подмолни момичета като Лорейн, които ласкаят недоволните и пръскат отровата си. А отровата води до пристрастяване, с времето хората стават зависими от нея, както и от онези отровни риалити шоу програми, които Лорейн толкова харесва. Малките удоволствия отстъпват на заден план и човек осъзнава, че има по-големи удоволствия като самосъжалението и жалването, и злобата към околните. Такава е Лорейн и макар че Морийн не е самарянка, притежава веселия нрав на Дядо Коледа и усмивката на продавач на прахосмукачки, тя е много повече за предпочитане пред Лорейн, която си мисли, че ние с Хоуп сме хитри като лисици, и се опитва по своя

подмолен начин да ни лиши от малките удоволствия, които още са ни останали.

Като например пътуването до Бلاكпул.

Нека обясня. Преди няколко месеца Хоуп и аз избягахме от дома — пътувахме за един ден до Лондон, нищо повече, но за персонала на „Медоубанк“ това беше равносилно на бягство от затвора. Случи се точно преди идването на Морийн — и на Лорейн, — но си личи, че мисълта за такова бягство я ужасява. Лорейн също се ужасява — по друга причина — и често ни говори със сладникавия тон на кръстоска между медицинска сестра и учителка, обяснява ни колко лошо сме постъпили, като сме избягали, колко много са се разтревожили всички за нас и как сме пропуснали срока за записване за пътуването до Бلاكпул този август, но така ни се пада, и сега трябва да останем в дома със санитаря Крис и Тъжния Хари, медицинска сестра за спешна помощ.

Да се запишем, как пък не. Никога преди не се е налагало да се записваме за дневните екскурзии. Под управлението на Морийн обаче нещата се промениха, намесиха се Органите за безопасност и здраве, трябва да се мисли за застраховки, да се подписват разрешения и да се изпълни цяла административна процедура, преди да се предприеме и най-кратката екскурзия.

— Съжалявам, момичета, но имайте тази възможност — каза целомъдрено Лорейн. — Правилата са си правила и едва ли сте очаквали Морийн да направи изключение заради вас.

Трябва да призная, че идеята Том да подписва разрешение не ми допада особено — твърде много ми напомня за времето, когато той носеше у дома такива формуляри от гимназията и искаше позволение да отиде на екскурзия във Франция или дори на ски в Италия — пътувания, които трудно можехме да си позволим, но въпреки това плащахме, защото Том беше добро момче, щеше да се държи добре и ние с Питър не искахме да го излагаме пред приятелите му. Сега, разбира се, Том пътува навсякъде — до Ню Йорк, Флорида, Сидни, Тенерифе, — но още не ме е канил на нито едно от пътуванията си. Знаете ли, той никога не е имал голямо въображение. Горкото момче, изобщо не може да си представи, че аз съм способна да мечтая за пускане по най-трудната писта във Вал д'Изер или за серенада във Венеция, или за излежаване в хамак на Хаваите с по един коктейл

„Май Тай“ в двете ръце. Сигурно още си мисли, че Блэкпул е всичко, което някога съм искала.

Колкото до Хоуп — е, тя рядко показва чувствата си. Аз ги виждам, защото я познавам по-добре от всеки друг, но се съмнявам Лорейн да е изпитала особено задоволство.

— Блэкпул? — каза тя с най-високомерния и пренебрежителен кеймбриджки тон, на който беше способна. — Не ми е съвсем по вкуса, Лорейн. Знаете ли, ние имяхме вила в Ез сюр Мер на Френската Ривиера. Докато Прие растеше, ходехме там тримата семейно два пъти годишно. По онова време беше спокойно — не гъмжеше от хора от киното и известни личности като сега, — но и ние понякога отскачахме до Кан, ако имаше някое събиране, на което много ни се ходеше. През повечето дни обаче се излежавахме край басейна или се разхождахме с яхтата на Ксавие — а той беше приятел на Кари Грант и няколко пъти Кари и аз...

Но аз вече така се превивах от смях, че едва не разлях чая си.

— Стига толкова — казах и хванах Хоуп за ръката. — Тя си тръгна.

— Добре — отвърна Хоуп. — Мразя да се изтъквам, но понякога...

Лорейн ни наблюдаваше от далечния край на главното фоайе. Лицето ѝ изобразяваше раздразнението в най-завършен вид.

— Понякога си заслужава — отбелязах аз все още усмихната. — Даже само за да видим лицето на тази жена.

Хоуп не можеше да го види, но се усмихна.

— Значи без Блэкпул — заключи тя и сръчно си наля чай в една от оборотните чаши на „Медоубанк“. — Е, ще отидем догодина, ако е рекъл господ. Подай ми бисквитка, Фейт, ако обичаш.

Догодина, догодина. Това звучи чудесно, когато си на двацет и пет, но на нашата възраст не всички можем да разчитаме на идната година. Ние с Хоуп сме си още добре, не като мисис Макалистър, която не знае кой ден сме днес, или мистър Банерман, чиито дробове са толкова зле, че нощем му трябва апарат, за да може да диша — и пак пуши като комин старият сквернословец и пияница, защото, както самият той казва, кой, по дяволите, иска да живее вечно?

Аз обаче знам колко много значат тези редки пътувания за Хоуп. И аз им се радвам, разбира се, макар че повечето неща, които съвсем

ясно помня, са изчезнали. Сега „Веселата мерлуза“ е ирландска кръчма, а всички къщи за гости са съборени, за да бъде построен един нов жилищен блок. От друга страна, на Хоуп не ѝ се налага да преживява такива дребни разочарования. Тя все така надушва мириса на морето в Блэкпул, онзи характерен британски крайбрежен мирис на кал от прилива и на петрол, на пържена риба и плажно масло, на захарен памук и сол. Харесва ѝ шумът на вълните, протяжното им съскане и разбиване в чакълестия бряг, писъците на децата, които потапят пръстите на краката си във водата. Наслаждава се на допира на пясъка до стъпалата ѝ — аз с инвалидната си количка не мога да я разходя по мекия пясък, но Крис винаги я води до плажа — и онова скърцане на леко поддаващия чакъл, преди плажният пясък да се смени с камъчета. Харесва ѝ пикникът, който си правим там — винаги на едно и също място на плажа, където има наклонена чакълена пътека, осигуряваща достъп на инвалидни колички за онези от нас, които имат нужда, — с термос чай, две подредени четвъртинки сандвичи (винаги едни и същи, за да не предизвикват алергии: едната с риба тон, едната с яйце) и розова тортичка, почти цялата от захар, с яркочервена синтетична половинка череша отгоре, като онези, които ядяхме на рождените си дни, когато бяхме деца. Хоуп обича да събира миди по брега — едри, дебели английски миди, ронливи и покрити с мидички отвън, перлено лъскави отвътре — и да пълни догоре джобовете си с изгладени кръгли камъни.

Аз винаги мога да ѝ опиша онова, което не вижда, макар че в много отношения тя е значително по-наблюдателна от мен. Не е шесто чувство или нещо подобно, просто Хоуп винаги използва максимално това, с което разполага.

— Всичко ще мине добре — успокои ме тя, когато за пореден път се оплаках, че оставаме тук. — Ще се оправим. Спомни си за Сара...

Спомни си за Сара. Лесно е да се каже. Но тази нечестност, дребнавата нечестност в цялата история, не ми даваше да спя нощем. Правилата са си правила, каза Лорейн, но и двете знаехме защо ни се отказва наградата като на деца, хванати да пушат зад бараките. Става дума за власт — като при всеки тормоз — и Лорейн като всички тормозещи хулигани беше едновременно слаба и пристрастена към слабостта у другите. Ние, разбира се, бяхме наясно, че не бива да ѝ показваме разочарованието си. Веселият Крис го видя и се ядоса

заради нас, само че нямаше с какво да помогне. Ние дори така и не се оплакахме на Морийн — а и лично аз се съмнявах да има някакъв ефект. Вместо това си говорихме за Ривиерата и за аромата на мащерка, който долита от хълмовете, и за Средиземно море и нюансите му на вълшебно синьо, и за скумрията на скара и коктейлите край басейна, и за момичетата с оскъдни бански на точки, които се излежават по палубите на яhti с платна, наподобяващи криле на невъобразими птици.

Само Крис знаеше истината. Веселият Крис с обица на ухото и чорлава коса, вързана на опашка. Всъщност той не е никаква медицинска сестра, макар че върши тази работа за по-малко от половин надница, но ни е любимец, единственият, който наистина разговаря с нас като с равноправни човешки същества.

— Лош късмет, Буч — само това каза Крис, когато чу новината, но в начина, по който го изрече, имаше повече неподправено съчувствие, отколкото във всичките сладникави малки лекции на Лорейн. — Значи явно ще останете с мен — добави той усмихнат. — Изглежда, че и аз не съм желан.

Това ме накара също да се усмихна. Лорейн не обича Крис, когото всички живеещи тук харесват, макар да не е истинска медицинска сестра, който нарича мен Буч, а Хоуп — Сънданс, и не се отнася към висшестоящите с подобаващите уважение и почтителност, каквито се очакват от човек в неговото положение.

— Ще си направим концерт със стари песни, само тримата, а?

Крис често ни пее, когато шефката е далеч и не може да го чуе: рок балади, песни от мюзикъли и водевили, които е научил от баба си. Има много хубав глас и знае старите хитове, и всички знаят, че танцува валс с мен в инвалидната ми количка чак докато ми се завие свят от смях, но в цялото му глуповато лудешко поведение никога не съм долавяла и следа от снизхождението, което се забелязва у хора като Морийн или Лорейн.

— Благодаря ти, Кристофър, ще бъде хубаво — каза Хоуп усмихната и Крис си тръгна с впечатлението, че ни е поободрил.

Аз обаче бях по-наясно. Хоуп никога не би го казала, но знаех, че е разочарована. Не заради „Старчок Експрес“ и манерките с изстинал чай, не заради тортичката, не заради усещането за пясък между пръстите на босите ѝ крака или мириса на сол, който долита откъм

водата. Не дори и заради обидата от снизходителното говорене, сякаш сме деца, или съзнанието, че са ни изключили от общата веселба. А заради илюзията за свобода, обещанието за помилване, въздуха, шума на младите хора, които сноват забързани в делничния летен ден. В „Медоубанк“ мирише по специфичен начин: на освежител за въздух с аромат на цветя, на зеле в училищен стол, примесени с онзи неопределен мирис на прах, характерен за старите хора, които живеят в непосредствена близост едни до други. Хоуп всеки ден се парфюмира с „Шанел“ 5, защото, както казва, така поне няма да мирише на старица. Знам точно как се чувства.

И когато дойде денят, ние с тайно отчаяние ги гледахме как потеглят, макар че по-скоро бихме умрели, отколкото да покажем чувствата си. Обитателите на дома един по един разгънаха летните си палта (представите за шик в „Медоубанк“ диктуват даже в най-горещите дни да се носят палта, шапки, шалове, а понякога и ръкавици) и грабнаха чанти, забрадки, чадъри, зъбни протези и много други предмети, необходими за ден край морето.

Мисис Суотън взе ръчната си чанта и ме погледна.

— Разправят, че днес по крайбрежието е двайсет и пет градуса — заяви тя. — Съвсем като на Средиземноморието, казват.

— Колко хубаво — отбеляза Хоуп. — Но ние с Фейт не обичаме да ни е прекалено горещо. Мисля, че просто ще си останем тук и ще гледаме телевизия.

Мисис Суотън, която обикновено по цял следобед гледа Джери Спрингър и все повече и повече се възмущава от видяното, скръцна със зъби.

— Както желаете — каза тя и важно закрачи към автобуса.

Поляка Джон я проследи с поглед.

— Не я слушайте — рече той. — Пак ще вали. Знам, че ще вали. Винаги вали, когато ходим на плажа. Самият аз не обичам морето, но всичко е за предпочитане пред поредния ден в този „Аушвиц“, нали?

При тези думи мистър Браун, който минаваше покрай нас, се обърна. Той е дребен, спретнат, плешив човек, ходи с бастун и обича да дразни Поляка Джон.

— Какъв сте невежа — сопна се настървено той. — Не знаете ли, че баща ми е загинал в „Аушвиц“?

Е, това здравата озадачи Поляка Джон. И ние за пръв път го чувахме и всички се вторачихме в мистър Браун, обезпокоени да не би изведнъж да е изгубил разсъдъка си като мисис Макалистър.

Мистър Браун кимна.

— Да — добави той. — Една нощ се напил и паднал от стражевата кула.

И се отдалечи, а ние с Хоуп се запревивахме от смях, докато Поляка Джон се пенеше (не за пръв път), възмутен по негов адрес.

— Е, ако такова е състоянието на дружеските отношения при това пътуване — казах, — лично аз няма да страдам, че ще го пропусна.

— Съгласна съм — присъедини се Хоуп. — Представи си да пътуваш два часа в автобус с тези двамата — и Морийн, и Лорейн, и мисис Суотън. Започвам да вярвам, че Сартър е прав, като казва: „Адът — това са другите“.

Понякога Хоуп забравя, че аз не познавам тези нейни френски колеги. И все пак това беше добро изказване. Но когато най-последно групата беше готова да тръгне, аз отново изпитах онова чувство на отчаяние. Оранжевият автобус отвори врати и се качиха медицинските сестри — дребната Хелън, сърдитата Клеър, после Лорейн със самодоволен вид (и имаше защо) и най-накрая дебелата Морийн, която преливаше от радост и възкличаваше: „Не е ли забавно! Не е ли забавно!“, докато пришпорваше последните пътници да влизат. На задния прозорец мисис Макалистър — дребничка, сбръчкана и с блеснали очи — писукаше с тънък въодушевен гласец: „Довиждане, довиждане!“. Сигурно си мислеше, че се прибира у дома. Мисис Макалистър винаги мисли, че си отива у дома. Може би затова този ден като че ли беше навлякла върху себе си целия си гардероб — виждах поне три палта, голям шотландски шал, летен шлифер в кафяво и светлосиньо, а от джобовете ѝ стърчаха няколко чифта обувки. Това ме разсмя, но когато автобусът най-последно потегли от алеята и чакълът засъска под него като вълни по едър пясък, усетих как в очите ми бликват сълзи и знаех, че Хоуп изпитва абсолютно същото.

— Спомни си за Сара — промърморих аз, но този път знаех, че Малката принцеса няма да помогне.

И чаша чай може би нямаше да помогне, но аз все пак си налях една от чайника на бюфета и закарах количката си до прозореца, за да

погледна навън.

Очертаваше се дълъг ден.

Чаят имаше вкус на риба. Често става така, когато е стоял твърде дълго, затова го оставих. Хоуп дойде да седне при мен, като си помогна с рампите, за да налучка пътя, и известно време седеше мълчаливо, пиеше вмирисания на риба чай и грееше лицето си на сутрешното слънце.

— Е, Фейт. Поне сме сами — каза накрая тя.

Вярно беше: домът „Медоубанк“ няма болнично крило и който се нуждае от всекидневна медицинска помощ, трябва да ходи в болницата „Вси светии“ малко по-нататък по пътя. Аз съм ходила там веднъж, когато се разболях от бронхит, а мистър Банерман ходи всяка седмица за редовния си медицински преглед. Но днес дори мистър Банерман беше тръгнал към морето и ние бяхме сами с Дениз, момичето на рецепцията, Тъжния Хари, медицинската сестра за спешна помощ, и Крис, на когото бяха възложили да свърши толкова много работа в отсъствието на Морийн (да измие прозорците, да смени крушките, да прекопае цветните лехи), че се съмнявах дали изобщо ще го видим.

Излязох права за по-голямата част от сутринта. Времето за чай дойде и отмина, после обядът (пай с месо и картофи), който поровихме с вилиците без особен апетит. Тук времето тече със собствен ход, но даже предвид тези обстоятелства ни се стори непоносимо бавно. Обикновено следобед дават филм по телевизията, а този ден нямаше, само скучна върволица от хора като мисис Суотън, които се оплакваха от роднините си. Хоуп положи всички усилия, но към два часа разговорът съвсем се изчерпа и после само седяхме, мълчахме и искахме по-бързо да се свършва, и чакахме да чуем шума от гумите на автобуса по чакъла. Знаех, че даже тогава няма да се свърши. Даже тогава щеше да ни се наложи да търпим приказките им за това какво са видели, какво са правили. В „Медоубанк“ дните, прекарани навън, са рядкост и този щеше да им даде повод за разговори за шест месеца, напред, шест месеца „помниш ли тогава в Бلاكпул“, и само от мисълта за това ми приляваше. Хоуп също се чувстваше така, всъщност тя донякъде се чувства така постоянно — все пак ѝ се налага да търпи доста подобни неща, онези несъобразителни, добронамерени

коментари от типа „да можеше само да видиш това“, които служат единствено да ѝ напомнят, че е сляпа.

Тогава я погледнах и видях изражението на лицето ѝ. В първия момент си помислих, че плаче, но Хоуп никога не плаче. Аз обаче заплаках. Не издавах звук, но тя въпреки това взе ръката ми и си помислих, че сигурно не съм права за шестото чувство. Седяхме така дълго — докато не издържах повече и се наложи да повикам Тъжния Хари, за да ме заведе до тоалетната.

Когато се върнах в главното фоайе, заварих Крис да ме чака.

— Здравсти, Буч — каза той усмихнат и аз тутакси се почувствах много по-добре.

Има нещо у Крис, което ти оправя настроението, някакъв вид несериозност, и тя те увлича като лудешки танц. Когато бях малка, обичах да се возя на въртележките с валсова музика по панаирите, да се въртя ли, въртя на седалка за двама с формата на гигантска чаена чаша и през цялото време да се смея, докато остана без дъх. Понякога Крис ме кара да се чувствам така. Може би защото е млад — макар че с Том никога не съм се чувствала по този начин, дори когато беше на двайсет.

— Приключи ли с работата? — попитах аз, защото знам, че той работи много, но се надявах поне този път да ни отдели няколко минути.

— Целият съм твой, скъпа моя — отговори Крис усмихнат и така ме завъртя в инвалидната ми количка, че Хари взе да се възмущава. — Всъщност ви донесох някои неща. — Той весело махна с ръка на Хари. — Тайни неща, Хари, така че изчезвай!

Тъжния Хари се засегна и завъртя очи. Не е лош човек — не е веселяк като Крис, но не е и наполовина толкова зъл, колкото Лорейн — и го видях да се усмихва, докато затваряше вратата на излизане.

— Тайни неща ли? — попита Хоуп усмихната.

— И още как. Като за начало хвърлете едно око на това.

И той стовари в скута ми купчина лъскави брошури от списания. Алгарве, острови в Атлантическия океан, Ривиерата, островите Кук — всичките се разпиляха по коленете ми: лагуни, бели като лилии плажове, яхти, минерални извори, дървени плата с наредени на високи купчини ананаси, кокосови орехи, манго, папая.

Когато става дума за четене, Хоуп обича книгите, а моята слабост винаги са били списанията. Колкото по-лъскави, толкова по-добре: дрехи по последна мода и градински увеселения, градски екскурзии и обувки от известни дизайнери. Щом видях брошурите, нададох слаб писък и Крис се разсмя.

— Това не е всичко — каза той. — Затворете очи.

— Какво?

— Затворете очи. Хайде. И не ги отваряйте, докато не ви кажа.

Подчинихме се и се почувствахме като деца, но този път беше приятно. Крис няколко минути обикаля около нас и аз чувах как взима и оставя някакви неща. Чу се драсване на кибрит, после дрънчене на стъкло, шумолене на хартия, след това щраквания и почуквания, които не можах да разпозная. Накрая усетих как той придърпа количката ми напред към прозореца, а след секунда чух да влачи фотьойла на Хоуп в същата посока. Почувствах топлина върху косата си, нежен полъх от отворения прозорец, чух далечно жужене на пчели.

— Добре, дами — каза Крис. — Потегляме.

Ние седяхме с гръб към прозореца. Светлината на късното следобедно слънце озаряваше стаята и превръщаше голямото фоайе във вълшебен спектакъл. Завъртях глава и видях, че Крис е окачил пред прозореца няколко кристални висулки от полилея в залата и по релефните тапети танцуваха призми цветна светлина. На стените бяха окачени няколко плаката (в рязко противоречие с правилата в „Медоубанк“): бели къщи под пурпурно небе, острови, които, погледнати отгоре, наподобяват развели поли танцьорки на фламенко, голи до кръста красиви млади мъже, застанали сред зелени лозя, които им стигат до хълбоците. Разсмях се с цяло гърло на абсурдната гледка и забелязах, че Крис е сложил на бюфета четири запалени свещи в стъклени свещници (още едно нарушение на правилата в „Медоубанк“). Прочетох написаната върху тях дума на чужд език — „Diptyque“^[1], — която нищо не ми говореше. От свещите се носеше слаб аромат.

— Това е мащерка, нали? — попита седящата до мен Хоуп.

— Лилава дива мащерка, която растеше над къщата ни в Ез. По цяло лято лъхаше на нея. О, Кристофър, къде я намери?

Крис се усмихна.

— Рекох си, че този следобед можем да литнем до крайбрежието. През август в Италия е много горещо, а на Ривиерата напоследък наистина гъмжи от народ. Прованс? Прекалено британско. Флорида? Прекалено американско. Реших, че вместо това можем да отскочим до онази голяма дюна в Аркашон, с дългия бял склон надолу към Атлантическия океан, или да поседим на сянка в боровата гора, да послушаме щурците, а за фон — морето. Чувате ли морето?

Вече го чувах — тихото шумолене на вода в клисура. По-нататък — свирня на щурци, над главата ми — вятърът.

Хипноза? Не съвсем: сега видях, че касетофонът в голямото фоайе е включен — звуците долитаха от четирите големи тонколони. Крис отново се усмихна.

— Харесва ли ви?

Кимнах, неспособна да говоря.

— Има и лавандула — мечтателно каза Хоуп. — Синя лавандула, която зашивахме във възглавниците. И трева, окосена трева, и зреещи смокини...

Още такива свещи, помислих си аз, но обонянието на Хоуп е по-силно от моето и аз едва ги различавах. Чувах морето обаче и шума на боровете, и чуруликането на птиците в небето, горещо и синьо като във всички онези брошури.

Крис коленичи пред нас. Свали обувките на Хоуп, после моите — чехлите от „Медоубанк“, благоразумно кафяви — и ги метна през цялото фоайе (правилата, правилата!). После се обърна, донесе четвъртит леген, в който водата се плискаше напосоки през заоблените краища и го сложи в краката на Хоуп.

— Боя се, че Атлантическият океан е малко студен дори по това време на годината — предупреди той, аз погледнах надолу и видях, че легенът е пълен с вода и камъчета, плоски кръгли камъчета като онези по плажа.

Хоуп потопи босите си старчески крака във водата и лицето ѝ грейна от внезапна радост.

— О! — възкликна тя, сякаш изведнъж беше станала отново на петнайсет, задъхана, поруменяла.

На лицето на Крис цъфна двайсет и четири каратова усмивка.

— Не се тревожи, Буч, стари приятелю — каза ми той, след като отново се обърна. — Не съм те забравил.

Вторият леген беше пълен с пясък — мек, сух, ситен пясък, който започна да гъделичка пръстите ми и да скърца, щом стъпих на него. С наслада зарових стъпала в него — аз мога да ги движа малко, макар че от доста време не съм танцувала — и си спомних дните, когато бях на пет години, плажът на Блэкпул беше дълъг двайсет мили, а захарният памук беше като летен облак.

— Не очаквам след последния обяд да сте гладни — продължи Крис, — но си рекох за всеки случай да ви донеса това.

И от някакво вълшебно място в дъното на голямото фоайе той извади поднос.

— Не са шампанско и хайвер, не са ми по джоба, но направих каквото можах.

И наистина: имаше канапета с маслини и меко бяло сирене, и червени чушки, и тънки резенчета съомга, имаше шоколадова торта и сладолед с манго, и ягоди със сметана. Имаше коктейли уиски с лимон и лед (категорично в разрез с правилата) и жълта лимонада, а най-хубавото беше, че нямаше риба тон, яйца и розова тортичка.

Изобщо не подозирах, че съм гладна, но с Хоуп изядохме всичко до последното сухарче. После пак се заиграхме в пясъка и водата, а Крис отвори пианото във фоайето, на което като че ли никой освен него не свири, и изпяхме всичките си любими стари песни, като „Стокилограмов шампион“ и „Знаеш ли снощи“, а после Крис и Хоуп пяха „Не, за нищо не съжалявам“ на Едит Пиаф, а след това много се уморихме и някъде по трасето двете с Хоуп заспахме, а когато се събудихме, видяхме, че празния поднос го няма и водата, пясък и камъчетата ги няма, и плакатите са свалени от стените, и висулките са на мястото си на полилея.

Само касетофонът още работеше (явно Крис беше обърнал касетата, докато сме спали). Но макар че свещите ги нямаше, ние още усещахме аромата им — на трева, смокини, лавандула и мащерка, — който убиваше миризмата на „Медоубанк“, а когато се прибрах в стаята си, намерих там брошурите грижливо пъхнати зад един ред книги с бележка от Крис най-отгоре.

„Добре дошла“ — гласеше тя.

Върнах се във фоайето тъкмо навреме, за да чуя как автобусът спира на алеята. Хоуп също го чу и сръчно извади касетата от касетофона, след което я прибра в джоба на роклята си. И двете

мълчахме, но се държахме за ръце и унесено се усмихвахме, докато чакахме приятелите ни да се върнат: Поляка Джон и мисис Макалистър, и мистър Банерман, и мистър Браун, и горката мисис Суотън, която разказа как забравила дантелената си кърпичка на плажа, обувките ѝ се напълнили с пясък и получила топлинен удар от това ужасно слънце, било безобразие, никой не разбрал какво е преживяла и само ако знаела...

В цялата тази суматоха никой не забеляза, че и в нашите обувки има пясък. Никой не ни видя как ровим с вилици в чиниите си на „тържествената вечеря“ (пържени кюфтета) — освен може би Тъжния Хари, който и без това рядко говори — и никой като че ли не обърна внимание, че си лягаме рано, Хоуп — за да вдишва аромата на свещите, които Крис беше пхнал в чекмеджето на нощното ѝ шкафче; а аз — за да чета брошурите и да мечтая за портокалови горички, ягодово дайкири, самолетни пътешествия и яhti. Следващата седмица мисля да отскочим до Гърция. Или до Бахамите, Австралия, Париж, Ню Йорк. Щом Том може, значи и ние можем — а освен това, както казва Хоуп, пътуването разширява мирогледа.

---

[1] „Диптих“ — известна парижка компания за производство на ароматни свещи и парфюми. — Бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.